

Samhället i fackpropagandans grepp

I skrivande stund har fackrörelsen meddelat att den avslutar sina politiska strejker mot regeringens åtgärder den 8 april 2024 och att FFC:s styrelse gör en ny bedömning av läget den 18 april 2024. Enligt en artikel i tidningen Suomenmaa den 4 april 2024 konstaterade FFC:s ordförande Jarkko Eloranta angående strejkernas avslutande att de nu ger regeringen Orpo-Purra utrymme att agera.

En av orsakerna till de strejker som pågått nästan hela våren är, enligt facket, att de motsätter sig en utvidgning av de lokala avtalen till att omfatta icke-organiserade företag. Enligt facket skulle lokala avtal i icke-organiserade företag kunna bli aktuella i situationer där en förtroendeman väljs i företaget av dem som i företaget är medlemmar i facket. Enligt facket ska förtroendemannen vara företagets förhandlingspartner också exempelvis i situationer där endast tre av ett företags 30 anställda hör till arbetstagarnas förbund och dessa tre tillsammans har valt en av dem till förtroendeman.

Man kan bara förundra sig över hur hjälplösa och enkla fackrörelsens ledning anser att de finländska arbetstagarna och tjänstemännen är. Facket skapar en bild av närapå totalt oansvariga individer, som behöver skyddas mot sin egen arbetsgivare. Dessa människor, som i andra fall kan ingå vilka avtal som helst i sitt liv, till exempel teckna bostadslån på hundratusentals euro, verkar enligt fackrörelsen inte vara kapabla att ingå lokala avtal med sin egen arbetsgivare, om det inte i företaget finns en ”vald fackets man”.

Det ter sig helt ofattbart att exempelvis de högutbildades organisation Akava ry och deras medlemsförbund inklusive ledare har mage att delta i sådan fackpropaganda och motsätta sig jämlik behandling i arbetslivet. Också Akava verkar anse att ”jämlik behandling” endast innebär en fackligt ansluten förtroendemans makt och kunskap att fatta beslut om frågor på arbetsplatsen. I synnerhet de tjänstemän som jobbar inom icke-organiserade företag verkar enligt Akava vara så hjälplösa när det gäller att försvara sina rättigheter, att de behöver skyddas av en förtroendeman som hör till det stora och fantastiska fackförbundet.

Fackrörelsen har i snart ett års tid fortsatt med sin ständiga skrämselfpropaganda om hur den nuvarande regeringen försöker förstöra arbetstagarnas anställningsskydd och förmåner. Med mediernas hjälp verkar propagandan gå bra hem hos människorna. Samtidigt är till exempel de finländska idrottarna i praktiken helt laglösa i många avseenden, och frågan verkar inte riktigt intressera representanterna för medierna, för att inte tala om fackrörelsen. Den oskrivna regeln är att idrottare är ”bara idrottare”. De saknar till exempel pensions- och/eller socialskydd och har inte möjlighet att få inkomstrelaterad dagpenning. Idrottarna har alltid bara kunnat drömma om exempelvis en söndagsersättning på 100 procent.

Idrottarnas karriär är kort, men i lagstiftningen behandlas de som andra klassens medborgare. Samtidigt förväntas idrottarna vara förebilder för unga och i bästa fall skapa stolthet och fram-

gång för hela nationen. I den stund de lyckas är idrottarna hjältar och hela folkets egendom, men när de misslyckas är de i värsta fall spottkoppor för hela nationen.

Coronavirustiden med dess begränsningar var ett gott exempel på idrottarnas ofattbart svaga ställning i Finland. Lite karikerat omfattades alla andra* av inkomstrelaterad dagpenning, förutom idrottarna, vilkas prestationer följdes av tusentals åskådare till exempel under fotbolls-, basket- och ishockeymatcher. Idrottarna på planen åtnjöt endast det ”skydd” som grunddagpenningen gav

dem.

Skälet till att jag som jämförelse lyfter fram idrottarnas ställning är att jag vill att människor ska förstå hur bra alla finländare i ”det vanliga arbetslivet” har det. De arbetslivsreformer som den nuvarande regeringen planerar kommer verkligen inte att förstöra arbetstagarnas anställningsförmåner, även om facket påstår detta av maktpolitiska skäl och med hela sin arsenal uppvisar sina medlemmar att kämpa mot regeringens reformer.

Skälet till att jag som jämförelse lyfter fram idrottarnas ställning är att jag vill att människor ska förstå hur bra alla finländare i ”det vanliga arbetslivet” har det.

Fackrörelsen har i årtionden gjort ett mycket gott arbete för att förbättra arbetstagarnas ställning i Finland. Men i sin nuvarande form verkar facket med sina omfattande strejker bara orsaka enorm skada för hela nationen, och samtidigt också för sina egna medlemmar. Det verkar som om alltför mycket makt har förblindat åtminstone en del av de fackliga ledarna. Ett litet exempel på detta är den kommentar av FFC:s ordförande som jag nämnde ovan. Kommentaren kan också tolkas som att FFC under Jarkko Elorantas ledning ”ger utrymme” för statsminister Orpos regering att backa inför fackrörelsens krav.

Jag har i över 30 års tid många gånger sett hur Finlands regering och riksdag i trängda situationer har vikit sig inför hotet från fackrörelsens makt. Förhoppningsvis går det inte så denna gång. Jag har ofta konstaterat att om man måste vika sig inför fackets krav, så kan man lika gärna göra det innan strejkerna inleds. Det är helt meningslöst att först acceptera strejkerna och de ekonomiska förluster de medför, bara för att ändå ge upp efteråt.

Mika Väyrynen

* Vid sidan av åskådarna även till exempel idrottssällskapens andra funktionärer/tjänstemän osv.